

TARTUFFE:

Taevast ilu küll hing taga nõudma on varmas,
aga mainegi on mu südamele armas
ja ma silmi, madaam, sellelt pöördma ei või,
mille taevane vürst nii täiuslikuks lõi.
Ta oskust ilmutab küll iga inimpale,
aga eriti teis see tuleb nähtavale –
nii rohkelt ehtinud ta iluga on teid,
mis paelub pilkusi ja süütab südameid,
et issandat, kes lõi nõnda kauniks maailma,
kiitma alati pean, kui teile pööran silma,
ja armujoovastust mu rinda kallab see,
kes loojanäoline, ta ilusaim portree.
Algul kartsin ma küll, et nii mõtlema sundis
mind pörguvürst – et põu patust kiindumust tundis,
ja kaua vältida teid püüdsin, kartust täis,
hinge õndsuseteel see tunne tõkkeks näis.
Ent viimaks mõistsin ma, et see on taeva tahe,
et harras kiindumus ei saa ju olla pahe,
mis vaga eluga üldse kokku ei käi,
ja andunult mu hing teid imetlema jäi.
Küll mõtlematu on, ma muidugi ei eita,
et ma ei läbenud neid tundeid kauem peita,
kuid teie helduselt ma mõistmist ootan nüüd,
et nõrkust näeksite mu kires, mitte süüd.

Madaam, te taevase, kõikvõimsa ilu ees
mõistus jõuetu on ja süda lõõmab sees.
Imeks panete ehk, et räägin kõik, mis hingel,
kuid uskuge, madaam, ka mina pole ingel.
Ja kui te küsite, kes on süüdlane nüüd,
siis teie veetlusel on kõige rohkem süüd.
Selle jõule ei saa ju keegi vastu panna
ja nõnda saigi teist mu hinge käskijanna.
Mu süda asjata veel püüdis tõrkuda –
te särav inglipilk sai oma võrku ta.
Küll nutsin, paastusin ja taevast appi hüüdsin,
aga asjatult teid ma unustada püüdsin,

ja millest sageli pilk tummalt kõneles,
sellest rääkida nüüd ma julgen sõnades.
Kui mu piinadest teil hakkaks pisutki hale,
oo kauneim taeva all – kui peaks te puhas pale
mu poole pöörduma ja teie ori peaks
te armu väärima, kõik teeksin teie heaks
ja hardustundega, mil maa peal pole nime,
ma teile kuuluksin, oo ilu ülev ime.
Ei teie saladust saa keegi hoida nii
ja ohtu teie au ma kunagi ei vii.
Õrnem sugu on meil küll tihti vaimustatud
hoovkonna keigareist, kuid need on mõtlematud.
Oma eduga nad ühtlugu praalivad,
paljast pilgustki tea mis välja maalivad.
Nii altarit, kus ees hing püha kohust teostab,
liiga lärmakas keel hetk hiljem juba reostab.
Kuid usaldada hea on minutaolist meest!
Põues lõõmavat tuld ta varjab kõigi eest
ja kuna oma au ta määrada ei taha,
ka armsast olendist ta ei kõnele paha.
Nii tema sõprusel on hoopis suurem kaal –
ei sega armastust seal kartus või skandaal.
Siin ma seisangi nüüd, teilt vähemat ei palu
kui otsust – teie käes on minu rõõm ja valu.
Kas hukatust toob lõõm, mis minu põues keeb,
või aga õndsaks mind te soodne otsus teeb.

Molière „Tartuffe” (tlk August Sang)